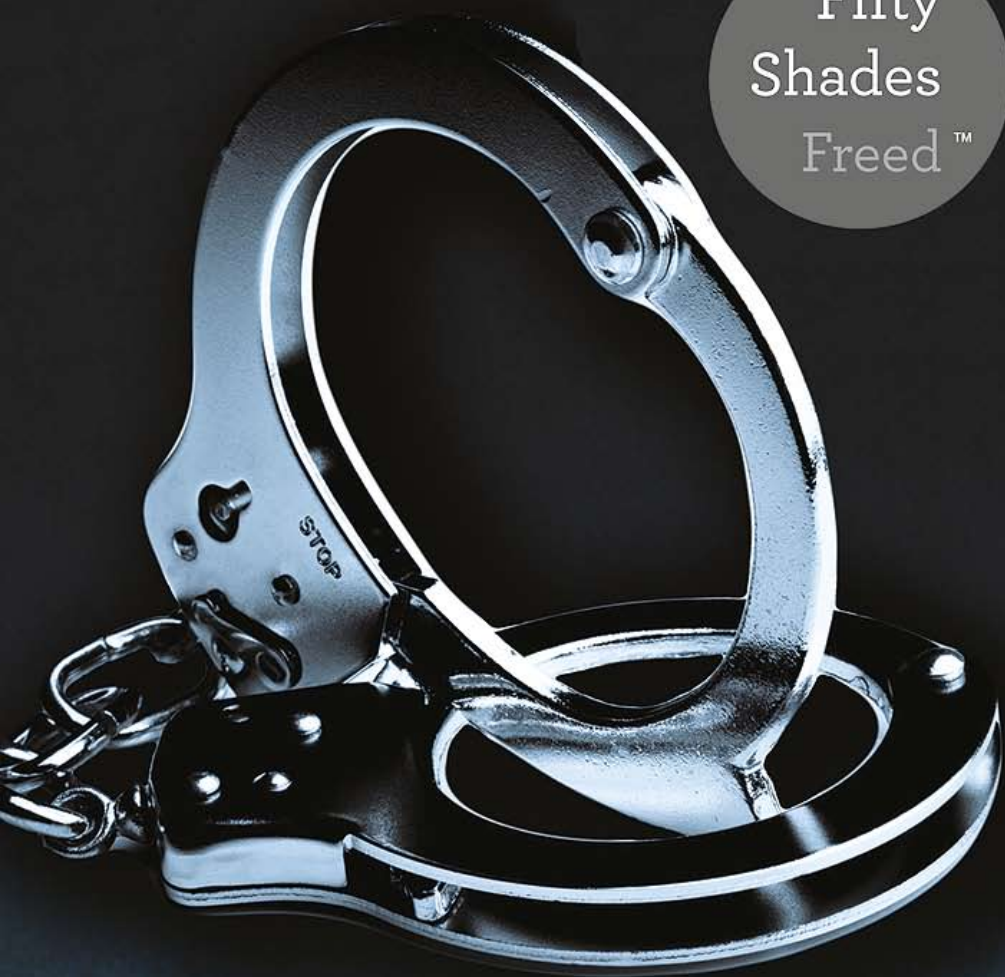

E L James

Fifty
Shades
Freed™

Penkiasdešimt
išlaisvintų atspalvių

Alma littera

PIRMAS SKYRIUS

Pro jūrų žolių skėčio nuo saulės pinučius žiūriu į dangų – patį žydriausią, vasariškai žydrą, tokį žydrą, koks būna tik Viduržemio jūros šalyse, – ir kartkartėmis patenkinta atsidūstu. Kristianas – šalia manęs, guli išsitiesęs ant paplūdimio gulto. Mano sutuoktinis, mano patrauklus gražuolis vyras, be marškinių, mūvintis džinsus patrumpintomis klešnėmis, skaito knygą, pranašaujančią Vakarų bankininkystės sistemos žlugimą. Iš visko sprendžiant, knyga nepaprastai įdomi. Dar nemačiau jo taip ramiai sėdinčio. Jis atrodo veikiau kaip studentas, o ne kaip gyvenime daug pasiekęs vienos iš sėkmingiausiai veikiančių Jungtinių Valstijų privataus kapitalo įmonių generalinis direktorius.

Besibaigiant medaus mėnesiui, tingiai tysome popietės saulėje, Monako viešbučio, taikliai pavadinto „Beach Plaza Monte Carlo“, paplūdimyje, nors šiame viešbutyje ir negyvename. Atsimerkusi pažvelgiu į tolą, į uoste prišvartuotą „Fair Lady“*. Suprantama, mudu gyvename prabangioje motorinėje jachtoje. Ji, pastatyta 1928-aisiais, didingai supasi ant bangų tarsi visų kitų uoste esančių jachtų karalienė. Atrodo kaip prisukamas vaikiškas žaisliukas. Kristianas ją dievina – nujaučiu, kad jaučia pagundą ją nusipirkti. Dievaži, tie berniukai su savo žaisliukais...

Sėdžiu patogiai atsilošusi, per savo naująjį „iPod“ grotuvą klausausi Kristiano Grėjaus surinktų dainų ir snūduriuoju popiečio saulėje pamažu prisimindama jo piršlybas. Ak, tos svajonių piršlybos elinge... Rodos, dar ir dabar užuodžiu malonų pievų gėlių aromatą...

– Gal galėtume susituokti rytoj? – tyliai sušnabžda man į ausį Kristianas.

* Angl. „grazuolė“.

Tysau prigludusi jam prie krūtinės elinge, gėlėmis iškaišytame bu-
duare, ką tik aistringai pasimylėjusi ir pasisotinusi.

– Hm...

– Ar tai reiškia „taip“? – ir su nuostaba, ir su viltimi klausia jis.

– Hm...

– O gal „ne“?

– Hm...

Pajuntu jį šypsantis.

– Panele Stil, ar negebate kalbėti aiškiai?

Nusišypsau ir aš.

– Hm...

Kristianas nusijuokia, stipriai suspaudžia mane glėbyje ir pabu-
čiuoja į viršugalvį.

– Tad rytoj, Vegase.

Mieguista pakeliu galvą.

– Kažin ar mano tėvai tuo labai apsidžiaugtų.

Jis pirštų galiukais švelniai perbėga man nugara aukštyn, paskui
žemyn.

– O ko nori tu, Anastazija? Susituokti Las Vegase? O gal tradicinio
vestuvių pokylio su galybe svečių? Pasakyk.

– Ne, galybės svečių nereikia... Pakaks draugų ir šeimos narių.

Pakeliu akis į Kristianą ir susijaudinu išvydusi tylų maldavimą pil-
kose, spindinčiose jo akyse. *Ko nori jis?*

– Gerai, – linkteli Kristianas. – Kada?

Gūžteliu pečiais.

– Ar šventė galėtų vykti čia? – nedrąsiai pasiteirauja jis.

– Tavo tėvų namuose? Ar jie neprieštarautų?

Kristianas prunkšteli.

– Mano mama būtų labai patenkinta.

– Gerai, tada švęskime čia. Neabejoju, kad mano mamai su tėčiu
taip irgi labiau patiktų.

Jis paglosto man plaukus. Argi galėčiau būti dar laimingesnė?

– Gerai, sutarėme dėl vietos, dabar reikia paskirti laiką.

– Laiką turėtum derinti su savo mama.

– Hm... – Kristiano šypsena priblėsta. – Duodu jai daugiausia mė-
nesį. Taip tavęs geidžiu, kad ilgiau negalėsiu laukti.

– Kristianai, juk turi mane. Ir jau senokai. Bet gerai – tebūnie mėnuo.

Švelniai ir nekaltai pakšteliu jam į krūtinę ir pakėlusi galvą nusišypsau.

– Nudegsi, – šnabždėdamas į ausį iš snaudulio pažadina Kristianas.

– Dėl tavęs sutikčiau ir sudegti.

Kuo meiliausiai jam nusišypsau. Vėlyvą popietę saulė pasislinko, dabar aš tiesioginiuose jos spinduliuose. Kristianas santūriai šypteli ir mitriai patraukia mano gultą į skėčio nuo saulės teikiamą pavėsį.

– Saugokitės Viduržemio jūros kraštų saulės, ponია Grėj.

– Dėkui jums už altruizmą, pone Grėjau.

– Nėra už ką, ponია Grėj, be to, aš toli gražu nesu altruistas. Jei nudegsite, negalėsiu jūsų liesti, – kilsteli antakį jis, o jo akys linksmai suspindi, ir man širdis, rodos, tuoj iššoks iš krūtinės. – Bet numanau, kad tai žinote ir tik juokiatės iš manęs.

– Argi aš taip galėčiau? – aikteliu, dėdamasi nekalta ir naivi.

– Taip, ir galėtum, ir iš tiesų taip elgiesi. Dažnai. Tai viena iš daugybės tavo savybių, kurios man patinka.

Pasilenkęs jis mane pabučiuoja ir žaismingai krimsteli apatinę lūpą.

– Tikėjau, kad įtrinsi mane kremu nuo saulės, – sakau nepatenkinta, papūtusi lūpas ir atitraukusi jas nuo Kristiano lūpų.

– Ponია Grėj, tai juodas darbas, bet... negaliu šio siūlymo atmesti. Atsisėsk, – liepia jis kимиu balsu.

Aš paklūstu ir jis stipriais, mitriais pirštais kruopščiai įtrina mane kremu nuo saulės.

– Tu nepaprastai žavi. Man pasisekė, – sumurma Kristianas, kai jo pirštai, skirstydami kremą, slysta per krūtis.

– Taip, tikrai, pone Grėjau.

Truputį kilstelėjusi blakstienas, droviai pažvelgiu jam į akis.

– Kuklumas jus puošia, ponია Grėj. Apsiversk. Noriu ištepti nugarą.

Šypsodamasi apsiverčiu ant pilvo ir jis atsega siaubingai brangaus mano bikinio liemenėlės sąsagą.

– Kaip jaustumeisi, jei vaikščiočiau po paplūdimį be liemenėlės kaip ir kitos moterys? – klausiu.

– Nepatenkintas, – nedvejodamas pareiškia Kristianas. – Jau ir dabar nesijaučiu laimingas, kad tu taip išsinuoginusi. – Pasilenkęs jis sušnabžda man į ausį: – Nežaisk su ugnimi.

– Ar tai iššūkis, pone Grėjau?

– Ne. Tik konstatuoju faktą, ponias Grėj.

Atsidusdama papurtau galvą. Ak, Kristianai... *mano savininkiškasis, pavydusis Kristianai, kontrolės maniake...*

Baigęs darbą, jis pliaukšteli man per užpakalį.

– Bus gerai, moterie.

Suzvirbia jo visur esantis ir niekada nenutylantis „BlackBerry“ telefonas. Susiraukiu, o Kristianas patenkintas šypteli.

– Jūsų kūnas skirtas tik mano akims, ponias Grėj.

Žaismingai mane įspėdamas Kristianas kilsteli antakį, dar kartą pliaukšteli per užpakalį ir vėl atsisėda ant savo paplūdimio gulto, kentindamas atsiliepti į skambutį.

Mano vidinė dievaitė murkia kaip patenkinta katė. Galbūt šįvakar galėtume surengti uždara pasirodymą, skirtą vien jo akims. Ji iškalbingai šypteli ir kilsteli antakį. Pagalvojusi apie tai, plačiai nusišypsau ir vėl nugrimztu į popiečio siestą.

– *MAM’SELLE? UN „PERRIER“ POUR MOI, un „Coca-Cola Light“ pour ma femme, s’il vous plait. Et quelque chose a manger... laissez moi voir la carte.**

Hm... nuo sklandžios Kristiano prancūzų kalbos pabundu. Saulei plieskiant į veidą suvirpinu blakstienas ir pamatau į mane žiūrintį Kristianą ir jauną uniformotą padavėją, kuri jau nueina aukštai iškėlusį padėklą ir gundomai mosuodama į uodegą surištais šviesiais plaukais.

– Ištroškai? – klausia Kristianas.

– Taip, – sumurmu vis dar mieguista.

– Galėčiau visą dieną į tave žiūrėti. Pavargai?

Nuraustu.

– Vakar naktį miegojau nedaug.

– Ir aš.

* Panele, prašyčiau vieną „Perrier“ mineralinio vandens man ir vieną „Coca-Cola Light“ mano žmonai. Ir ko nors užkąsti... Parodykite man valgiaraštį. (Pranc.)

Jis plačiai nusišypso, padeda į šalį telefoną ir atsistoja. Jo šortų klešnės truputį nusileidžia, bet... iš po jų dar matyti maudymosi glaudės. Kristianas nusimauna šortus, nusispiria paplūdimio šlepetes. Pamirštu, apie ką galvojau...

– Eikš su manimi paplaukioti, – ištiesia ranką Kristianas, o aš žiūriu į jį apdujusi. – Paplaukioti, – linksmai ir kreipdamas galvą į šalį pakartoja jis. Vis tiek nesulaukęs mano atsakymo, lėtai papurto galvą. – Regis, pirmiausia reikia tave pažadinti.

Jis staiga pripuola, čiumpa mane ant rankų ir pakelia, o aš suspiegiu – daugiau iš netikėtumo nei iš išgąščio.

– Kristianai! Paleisk mane! – klykteliu.

Jis sukikena.

– Paleisiu tik jūroje, mažyte.

Keli paplūdimyje besideginantys žmonės truputį suglumę, bet nerodydami didelio susidomėjimo, – dabar suprantu, kad tai tipiškas prancūzų elgesys, – žiūri, kaip Kristianas nusineša mane prie jūros ir įbrenda į vandenį.

Rankomis apsideju jo kaklą ir tvirtai suneriu pirštus.

– Tu to nepadarytum, – sakau gaudydama kvapą ir slopindama ky-lantį juoką.

Jis plačiai nusišypso.

– Ak, Ana, mažyte, ar per trumpą mūsų pažinties laiką taip nieko ir neišmokai?

Kristianas mane pabučiuoja, o aš, naudodamasi proga, pirštais perbraukiu jam per plaukus, abiem saujom jų sugniaužiu ir atsakau į bučinį įleisdama liežuvį jam į burną. Kristianas staiga garsiai įkvepia, atsilošia, o jo akys – padūmavusios, bet budrios.

– Perpratau tavo žaidimą, – sukužda jis ir, tebelaikydamas mane ant rankų, ima lėtai nirti į vėsy, skaidrų vandenį, o jo lūpos vėl susiranda manąsias.

Tvirtai apkabinu savo vyrą ir netrukus pamirštu Viduržemio jūros vėsą.

– Maniau, norėjai plaukioti, – burbteliu prikišusi lūpas jam prie burnos.

– Tu labai blaškai dėmesį, – Kristianas kelis kartus dantimis grybšteli man apatinę lūpą. – Bet nežinau, ar noriu, kad dori Monte Karlo žmonės matytų mano žmoną, apimtą meilės kančių.

Dantimis atsargiai brūkšteliu Kristianui per žandikaulį jusdama, kaip jo barzdos šereliai kutena liežuvį, ir visiškai nekreipdama dėmesio į dorus Monte Karlo žmones.

– Ana... – sudejuoja jis.

Apsivyniojęs riešą į uodegą surištais mano plaukais, jis švelniai trūkteli ranką ir atlošia man galvą, kad lengviau pasiektų kaklą. Paskui, nuo ausies keliaudamas prie sprando, apiberia mane bučiniiais.

– Gal paimti tave jūroje? – pašnibždomis klausia.

– Taip, – sukuždu.

Kristianas atšlyja ir nužvelgia mane meiliu, geidulingu ir linksmu žvilgsniu.

– Ponia Grėj, jūs nepasotinama ir begėdė... Ir kokią pabaisą aš išugdžiau?

– Pabaisą, vertą savęs. Argi kitokią būtum mane ėmęs?

– Paimsiu tave visaip, kaip tik įmanoma, juk žinai. Bet ne dabar. Ne žmonėms matant, – jis krypteli galvą į krantą.

Ką?

Na, žinoma, keli paplūdimyje gulėję ir saulėje deginęsi poilsiautojai pamiršo abejingumą ir dabar susidomėję mus stebi. Staiga Kristianas čiumpa mane, apglėbia per juosmenį ir švysteli į orą: pūksteliu į vandenį ir nugrimzta ant švelnaus, bangų skalaujamo smėliuko. Išnyru kosėdama, spjaudydama vandenį ir kikendama.

– Kristianai! – priekaištingai šūkteliu, verdama jį rūsčiu žvilgsniu.

Maniau, mylėsimės jūroje ir... tai bus dar vienas pirmas kartas. Tramdydamas apėmusį linksnumą, Kristianas prikanda apatinę lūpą. Aptaškau jį vandeniu ir jis akimirksniu atsako tuo pačiu.

– Turime visą naktį, – sako išsišiepęs iki ausų kaip kvailys. – Tad iki, mažyte.

Jis neria po vandeniu, iškyla per metrą nuo tos vietos, kur panėrė, o tada lengvu ir grakščiu krauliu ima tolti nuo kranto ir nuo manęs.

Ak! Žaismingas, gundantis Penkiasdešimt! Delnu prisidengusi akis nuo saulės, žiūriu į jį plaukiantį. Jis mane taip vilioja... kaip man jį susigrąžinti? Plaukdama į krantą apsvarstau galimybes. Prie paplūdimio gultų jau atnešti mūsų gėrimai, tad skubriai gurkšteliu dietinės kolas. Kristianas – tik vos matomas taškelis tolumoje.

Hm... Atsigulu ant pilvo, šiek tiek pagrabaliojusi sąsagą, nusisegu bikinio liemenėlę ir atsainiai numetu ją ant Kristiano deginimosi gul-

to. Štai... tuoj pamatysite, kokia galiu būti begėdė, pone Grėjau. Gerai įsikalkite sau į galvą. Užsimerkiu mėgaudamasi saule, šildančia odą, kaulus... nuo tos kaitros imu snūduriuoti ir vėl prisimenu savo vestuvių dieną.

– Galite pabučiuoti nuotaką, – paskelbia pastorius Volšas.

Džiugiai nusišypsau savo vyrui.

– Pagaliau tu mano, – šnipšteli jis, apkabina ir santūriai pabučiuoja į lūpas.

Aš ištekėjusi. Aš – Kristiano Grėjaus žmona. Iš džiaugsmo man sukasi galva.

– Gražiai atrodai, Ana, – sumurma jis ir nusišypso, o jo akyse atsispindi laimė ir... kažkas tamsesnio, kažkas karšto. – Niekam neleisk nuvilkti šios suknelės, tik man, supratai?

Jo šypsena pakelia man kūno temperatūrą iki šimto laipsnių, skruostą liestelėję pirštų galiukai užkaitina kraują.

Po galais... Ir kaip jam tai pavyksta – net ir čia, spoksant į mudu tokiai daugybei žmonių?

Netardama nė žodžio linktelio. Viešpatie, tikiuosi, mūsų niekas negirdi. Laimė, pastorius Volšas taktiškai pasitraukia tolėliau. Žvilgtelėję į čia susirinkusių ir puošnių, vestuvių pokyliui derančiais drabužiais vilkinčių žmonių minią... Mano mama, Rėjus, Bobas ir Grėjai ploja – ploja net Keitė, mano vyriausioji pamergė, kuri vilkėdama šviesiai rožine suknele atrodo stulbinamai graži ir stovi šalia Kristiano brolio ir vyriausiojo pabrolio Elioto. Kas galėjo pamanyti, kad net Eliotas gali taip skrupulingai pasirūpinti savo išvaizda? Visi plačiai ir džiaugsmingai šypsosi, išskyrus tik Greisę – mat ji, neatkreipdama niekieno dėmesio, verkia į elegantišką baltą nosinaitę.

– Ar pasiruošusi švęsti, ponias Grėj? – sumurma Kristianas ir droviai šypteli.

Man pakerta kojas. Su paprastu juodu smokingu, sidabro spalvos liemene ir kaklaraiščiu jis atrodo dangiškai. Jis toks... *šaurus*.

– Pasiruošusi – dabar ir visada, – išsišiepiu iki ausų kaip paskutinė kvailė.

Netrukus vestuvių pokylis įsibėgėja... Karikas su Greise buvo nepaprastai dosnūs. Jie vėl pastatė palapinę – gražiai papuoštą rožine,

sidabro ir dramblio kaulo spalvomis, su atvirais šonais, pro kuriuos matyti įlanka. Mums labai pasisekė, nes pasitaikė puikus oras ir dabar virš vandens šviečia vėlyvos popietės saulė. Viename palapinės gale – šokių aikštelė, kitame – gausiai valgiais nukrautas bufetas.

Rėjus su mano mama šoka ir abu juokiasi. Matyti juos drauge – ir malonu, ir liūdna. Tikiuosi, mudviejų su Kristianu santuoka truks ilgiau. Nežinau, ką daryčiau, jei jis mane paliktų. Kaip sakoma, tuoktis paskubėsi – ilgai gailėsies. Šis posakis niekaip neišaina man iš galvos.

Šalia manęs stovi Keitė, vilkinti ilgą šilkinę suknelę ir neprilygstamai graži. Žvilgtelėjusi į mane, ji suraukia kaktą.

– Klausyk, tai turėtų būti laimingiausia tavo gyvenimo diena, – priekaištingai sako ji.

– Taip ir yra, – šnipšteliu.

– Ak, Ana, kas atsitiko? Žiūri į savo mamą ir Rėjų?

Liūdnai linkteliu.

– Jie laimingi.

– Gyvendami atskirai – dar laimingesni.

– Tave apniko abejonės? – susirūpinusi klausia Keitė.

– Ne, nieko panašaus. Tiesiog... aš jį taip myliu...

Sustingstu negalėdama, o gal ir nenorėdama žodžiais išreikšti savo nuogaštavimų.

– Ana, akivaizdu, kad jis tave dievina. Žinau, jūsų santykių pradžia nebuvo įprasta, bet mačiau, kokie laimingi praėjusį mėnesį buvote, – sako ji suėmusi mano plaštakas. – Be to, dabar jau per vėlu, – šypsodamasi priduria.

Sukikenu. Kas jau kas, o Keitė tikrai geba konstatuoti tai, kas akivaizdu. Ji suspaudžia mane ypatingame Ketrinos Kavanag glėbyje.

– Ana, viskas bus gerai. Ir jei dėl Kristiano tau nuo galvos bent plaukas nukris, jis turės reikalų su manimi.

Paleidusi mane, ji nusišypso kažkam, stovinčiam man už nugaros.

– Sveika, mažyte, – užklupęs iš netyčių, Kristianas apkabina mane, pakšteli į smilkinį. – Keite... – linktelėdamas sveikinas.

Nors praėjo jau šešios savaitės, su Keite jis vis dar elgiasi pabrėžtinai santūriai.

– Dar kartą labas, Kristianai. Einu ieškoti tavo vyriausiojo pabrolio: taip jau sutapo, kad jis – mano vaikas.

Nusišypsojusi mudviem su Kristianu, Keitė nužingsniuoja pas Eliotą, gurkšnojančią kokteilius ir besišnekučiuojančią su jos broliu Etanu ir mūsų bičiuliu Chosė.

– Mums jau metas, – sumurma Kristianas.

– Taip greitai? Tai pirmas pokylis, kuriame dalyvauju neprieštaruodama būti dėmesio centre.

Apsisuku Kristiano glėbyje ir pažvelgiu jam į akis.

– Nusipelnai būti dėmesio centre. Atrodai nuostabiai, Ana.

– Tu taip pat.

Kristianas nusišypso, nuo jo veido išraiškos man ima kaisti kraujas.

– Ši graži suknelė tau labai tinka.

– Ši seniena? – klausiu droviai nuraudusi, timptelėdama už plonų nėrinių, kurie puošia paprastą prigludusią vestuvinę suknelę, sukurtą Keitės motinos. Man patinka, kad nėriniai vos dengia petį – tai ir kuklu, ir žavinga. Tikiuosi...

Kristianas pasilenkęs mane pabučiuoja.

– Eime. Daugiau nenoriu dalytis tavęs su visais šiais žmonėmis.

– Ar galime tiesiog išeiti iš savo vestuvių pokylio?

– Mažyte, tai mūsų šventė, tad galime elgtis kaip tinkami. Tortą jau prapjovėme. O dabar norėčiau čiupti tave, nusinešti kur nors labai toli ir turėti vien sau.

Sukikenu.

– Turėsite mane visą gyvenimą, pone Grėjau.

– Labai malonu girdėti, ponია Grėj.

– Ak, štai kur jūs! Balandėliai...

Mintyse sunkiai atsidūstu... Mudu užtiko Greisės motina.

– Kristianai, mielasis... Gal pašoktum dar vieną šokį su savo močiute?

Kristianas stipriai sučiaupia lūpas.

– Žinoma, močiute.

– O tu, gražioji Anastazija, eik ir pradžiugink senį – pašok su Teo.

– Su Teo, ponია Trevelian?

– Seneliu Trevelianu. Manau, gali vadinti mane močiute. Dabar turite rimtai imtis darbo ir pasirūpinti, kad sulaukčiau provaikaičių. Šimto metų aš negyvensiu... – ir ji mudviem paikai nusišypso.

Kristianas pašiurpęs paspokso į ją, sumirksi.

– Eikš, močiute, – pakviečia ir, paskubomis paėmęs ją už rankos, vedasi į šokių aikštelę. Paskui atsigręžęs žvilgteli į mane, susiraukia ir užverčia akis. – Iki greito, mažyte.

Einančią pas senelį Trevelianą, mane užkalbina Chosė.

– Ne, dar vieno šokio neprašysiu. Manau, šokių aikštelėje su tavimi ir taip praleidau per daug laiko... Džiaugiuosi matydamas tave laimingą, bet... kalbu rimtai, Ana. Aš būsiu netoliese... Jei tau manęs prireiktų...

– Ačiū, Chosė. Tu tikras draugas.

– Kalbu rimtai.

Tamsiose jo akyse atsispindi nuoširdumas.

– Žinau, kad rimtai. Ačiū tau, Chosė. O dabar prašyčiau man atleisti: esu susitarusi susitikti su seneliu.

Chosė sutrikęs suraukia kaktą.

– Su Kristiano seneliu, – paaiškinu.

Jis plačiai nusišypso.

– Sėkmingo susitikimo, Ane. Sėkmės tau visur.

– Ačiū, Chosė.

Pašokusi su visuomet žaviu Kristiano seneliu, stoviu prie vitrininio lango ir žiūriu, kaip virš Siatlo palengva leidžiasi saulė, mesdama ant įlankos ryškiai oranžinius ir žalsvai melsvus šešėlius.

– Eime, – paragina mane Kristianas.

– Turiu persirengti.

Paimu jį už rankos, ketindama išsivesti pro stiklines duris ir tempis kartu į viršų. Nieko nesuprasdamas jis susiraukia ir švelniai truktelėdamas ranką mane sustabdo.

– Maniau, norėjai pats nuvilkti šią suknelę... – primenu.

Jo akys akimirksniu sužimba.

– Gerai sakai... – Kristianas man geidulingai nusišypso. – Bet neketinu nurenginėti tavęs čia. Neišeitume iš kambario, kol... Nežinau... – jis mosteli ilgapiršte ranka ir nebaigia sakinio, tačiau jo prasmė ir taip gana aiški.

Nuraudusi paleidžiu jo ranką.

– Ir nepasileisk plaukų, – paslaptinai priduria Kristianas.

– Bet...

– Jokių „bet“, Anastazija. Gražiai atrodai. Ir noriu būti tas, kuris tave nurengs.

Ak... Suraukiu kaktą.

– Pasiimk kelioninius drabužius, – įsakmiai priduria jis. – Tau jų reikės. Tavo lagaminą turi Teiloras.

– Gerai.

Ką Kristianas sumanė? Jis man taip ir neatskleidė, kur vykstame. Tiesą sakant, vargu ar išvis kas nors žino, kur keliausime. Šios informacijos iš jo nepavyko išpešti nei Mijai, nei Keitei. Atsisuku į netoliese stovinčią savo mamą ir Keitę.

– Nepersirengsiu.

– Ką?! – nustemba mama.

– Kristianas nenori, – gūžteliu, tarsi šie žodžiai viską paaiškintų.

Mama trumpai susiraukia.

– Besąlygiškai paklusti neprisieki, – taktiškai primena man ji.

Keitė prunkšteli ir tuoj pat ima kosėti, mėgindama tai nuslėpti. Prisimerkusi dėbteiliu į ją. Nei Keitė, nei mama net nenutuokia, kaip mudu su Kristianu buvome dėl to susikibę. Nenoriu vėl atnaujinti to ginčo. *Viešpatie, koks piktas gali būti mano Penkiasdešimt... ir kokius košmarus gali sapnuoti...* Prisiminusi tai atitokstu.

– Žinau, mama, bet Kristianui ši suknelė patinka, o aš noriu jam įtikti.

Jos veidas sušvelnėja. Keitė užverčia akis į lubas ir taktiškai nueina, palikdama mudvi vienas.

– Atrodai žavingai, mieloji, – Karla švelniai timpteli išsipešusią mano plaukų garbaną ir paglosto skruostą. – Labai didžiuojuosi tavimi, aukseli. Kristianas su tavimi bus labai laimingas.

Mama prisitraukia mane ir suspaudžia glėbyje.

Ak, mama!

– Netikiu savomis akimis – šiandien atrodai tokia suaugusi... Pradedi naują gyvenimą... Tik nepamiršk, kad vyrai – padarai iš kito pasaulio, ir viskas bus gerai.

Prajunku. Kristianas priklauso kitai visatai, – ak, jei tik ji žinotų...

– Ačiū, mama.

Maloniai mudviem šypsodamasis, prieina Rėjus.

– Užauginai gražuolę mergaitę, Karla, – su pasididžiavimu sako žvelgdamas spindinčiomis akimis.

Su juodu smokingu ir šviesiai rausva liemene Rėjus atrodo toks dabita... Pajuntu akyse besitvenkiant ašaras. Ak, ne... kol kas man pavyko išsilaikyti neapsiverkus.

– O tu rūpinaisi ja ir padėjai man ją auginti, Rėjau, – liūdnai susimąščiusi sako Karla.

– Ir džiaugiasi kiekviena minute. Tu velnioniškai puiki nuotaka, Ane.

Rėjus užkiša man už ausies tą pačią išslydusią garbanotą plaukų sruogą.

– Ak, tėti...

Sulaikau kvėpavimą, kad neimčiau kūkčioti, o jis trumpai ir nerangiai mane apkabina.

– Ir būsi velnioniškai puiki žmona, – pašnibždomis priduria Rėjus.

Kai jis mane paleidžia, šalia jau vėl išdygęs Kristianas. Rėjus nuoširdžiai paspaudžia jam ranką.

– Rūpinkis mano mergaite, Kristianai.

– Kaip tik tai ir ketinu daryti, Rėjau. Karla... – jis linkteli mano įtėviui ir pakšteli į skruostą mamai.

Kiti vestuvių pokylio svečiai sustojo taip, kad sudarytų ilgą tunelį arkos pavidalo viršumi, per kurį mudu turime išlįsti į fasadinę namo pusę, prie lauko durų.

– Pasiruošusi? – klausia Kristianas.

– Taip.

Paėmęs už rankos, Kristianas nusiveda mane tuneliu po sukibusiomis žmonių rankomis, mūsų svečiai garsiai šūkčioja linkėdami laimės, sveikindami, berdami ant mudviejų ryžius. Kitame tunelio gale šypsodamiesi ir pasiruošę suspausti glėbyje mūsų laukia Greisė su Kariku. Jie apkabina ir išbučiuoja Kristianą, paskui – mane. Greisė vėl susigraudina ir mes paskubomis su jais atsisveikiname.

Mūsų laukia Teiloras, pasiruošęs „Audi“ visureigiu vežti ten, kur bus liepta. Kai Kristianas atidaro man mašinos dureles, nususuku ir švystelium baltų ir rausvų rožių puokštę į jaunų merginų būrį. Išsišiepusi iki ausų, puokštę pergalingai iškelia Mija.

Juokdamasi iš įžūlių Mijos pastangų pačiupti puokštę, grakščiai sėdu į visureigį, o Kristianas pasilenkia pakelti man sijono krašto. Saugiai pasodinęs mane automobilyje, jis atsisveikina su laukiančių svečių minia.

Teiloras atidaro jam automobilio dureles.

– Sveikinu, sere.

– Dėkoju, Teilorai, – atsako Kristianas ir atsisėda šalia manęs.

Teilorui lėtai važiuojant, mūsų vestuvių pokylio svečiai išmaudo visureigį ryžių lietuje. Kristianas suspaudžia man ranką, kilsteli ją ir pabučiuoja į krumplius.

– Kol kas viskas gerai, ponias Grėj?

– Kol kas viskas nuostabu, pone Grėjau. Kur važiuojame?

– Į Siatlo-Takomos oro uostą, – lyg niekur nieko išpyškina jis ir paslaptinai šypteli.

Hm... Ką jis sumanė?

Kitaip, nei tikėjaisi, Teiloras nesuka prie išvykstančiųjų terminalo, pro apsauginius vartus važiuoja tiesiai prie asfaltuoto kilimo ir leidimosi tako. Kaip suprasti? O tada pamatau jį – reaktyvinį Kristiano lėktuvą... ant kurio fiuzeliažo didelėmis mėlynomis raidėmis užrašyta: „Grėjaus įmonių holdingas“.

– Tik nesakyk, kad ir vėl naudojiesi įmonės turtu asmeniniais tikslais!

– Na, manau, kad taip ir yra, Anastazija, – šypsodamasis sako Kristianas.

Teiloras sustabdo „Audi“ prie lėktuvo trapo ir vikriai iššokęs atidaro Kristianui mašinos dureles. Juodu trumpai pasitaria, tada Kristianas atidaro mano dureles ir, užuot žingtelėjęs atatupstas ir palikęs man vietos išlipti, pasilenkia, paima mane ant rankų ir pakelia.

Pala!

– Ką darai?! – klykteliu.

– Nešu tave per slenkstį, – sako jis.

– Ak...

Ar tas slenkstis neturi būti namų?

Kristianas lengvai užneša mane laiptais į lėktuvą, o paskui jį užlipa Teiloras su nedideliu lagaminu rankose. Pastatęs lagaminą prie lėktuvo durų, jis grįžta į mašiną. Žvilgtelėjusi į piloto kabiną atpažįstu Stefaną, Kristiano pilotą, vilkintį uniformą.

– Sveiki atvykę į lėktuvą, sere. Ponia Grėj... – šypsodamasis pasisveikina jis.

Kristianas paleidžia mane ir paspaudžia Stefanui ranką. Šalia Stefano stovi tamsiaplaukė moteris, tik sunku pasakyti, kokio amžiaus. Gal pradėjusi ketvirtą dešimtį? Ji taip pat vilki uniformą.

– Sveikiname jus abu, – priduria Stefanas.

– Ačiū, Stefanai. Anastazija, tu jau pažįsti Stefaną. Šiandien jis bus mūsų kapitonas, o čia – pirmoji kapitono padėjėja, ponias Begli.

Kristiano pristatoma ji nurausta ir kelis kartus greitai sumirksi. Pajuntu nenumaldomą norą užversti akis į lubas. Dar viena moteris, visiškai pakerėta mano pernelyg gražaus – kaip jam gerai! – vyro.

– Malonu susipažinti, – nuoširdžiai ir entuziastingai sako Begli.

Mielai jai nusišypsau. Šiaip ar taip, Kristianas priklauso man.

– Skrydžiui pasiruošę? – klausia jų Kristianas, o aš apsidairau keleiviams skirtame salone. Sienos šviesiai rudos, baldai – gelsvai rusvi. Atrodo gražiai. Kitame salono gale stovi dar viena uniformuota mergina – *labai žavi tamsiaplaukė*.

– Viskas paruošta. Nuo čia iki Bostono oro sąlygos geros.

Bostono?

– O audringumas?

– Iki Bostono ramu. Tik atmosferos frontas virš Šanono gali mus kaip reikiant pakratyti.

Šanonas? Airija?

– Aišku. Na, tikiuosi, kad miegosiu ir visų šių nemalonumų nepajusiu, – dalykiškai pareiškia Kristianas.

Jis miegos?

– Tad ir kilsime, sere, – sako Stefanas. – Paliksime jus patikimai stiuardėsės Natalijos globai.

Kristianas žvilgteli į ją ir suraukia kaktą, bet į Stefaną atsisuka šypsodamasis.

– Puiku, – linkteli.

Paėmęs už rankos, Kristianas nusiveda mane prie prabangaus odinio krėslu. Iš viso čia tokių maždaug dvylika.

– Sėsk, – paliepia jis, nusivelka švarką ir atsisagsto puikiąją liemenę iš sidabro spalvos brokato. Sėdime krėsluose vienas prieš kitą ir mudu skiria tik nedidelis, gražiai nupoliruotas stalelis.

– Sveiki atvykę, sere, sveika atvykusi, ponija. Nuoširdžiausi sveikinimai.

Priėjusi Natalija pasiūlo mudviem po taurę rožinio šampano.

– Ačiū, – padėkoja Kristianas ir ji, mandagiai nusišypsojusi, grįžta į lėktuvo virtuvę.

– Už laimingą šeimos gyvenimą, Anastazija.

Kristianas kilsteli taurę, prikiša ją prie manosios ir mudu susidaužiame. Šampanas skanus.

– „Bollinger“? – klausiu.

– Tas pats.
 – Pirmą kartą gėriau jo iš arbatos puodelio, – plačiai nusišypsau.
 – Puikiai pamenu. Tą dieną gavai universiteto diplomą.
 – Kur skrendame? – daugiau nepajėgiu tramdyti smalsumo.
 – Į Šanoną, – paaiškina Kristianas iš jaudulio spindinčiomis akimis. Jis atrodo kaip mažas berniukas.

– Į Airiją?

Mudu skrendame į Airiją!

– Pasipildyti degalų, – erzindamas priduria jis.

– O tada? – nekantriai klausiu.

Kristiano šypsena išplatėja, jis papurto galvą.

– Kristianai!

– Į Londoną, – sako atidžiai žvelgdamas į mane ir stebėdamas mano reakciją.

Aikteliu. *Po galais...* Maniau, gal vyksime į Niujorką ar į Aspeną, galbūt į Karibų jūros salas. Tiesiog negaliu patikėti. Visą gyvenimą svajoju apsilankyti Anglijoje. Man sužimba akys, iš laimės net nukaistu.

– Paskui į Paryžių.

Ką?!

– Tada – į Pietų Prancūziją.

Pala, pala!

– Žinau, kad visada svajojai nuvykti į Europą, – meiliai sako jis. – Noriu išpildyti tavo svajones, Anastazija.

– Tu esi mano išsipildžiusi svajonė, Kristianai.

– Kaip ir jūs – manoji, ponija Grėj, – sušnabžda jis.

Viešpatie...

– Prisisek saugos diržą.

Plačiai nusišypsau ir padarau, kas liepta.

Lėktuvui riedant į kilimo ir leidimosi taką, mudu, paikai vienas kitam šypsodamiesi, gurkšnojame šampaną. Negaliu patikėti. Sulaukusi dvidešimt dvejų metų, pagaliau palieku Jungtines Valstijas ir skrendu į Europą, pirmiausia – į Londoną.

Kai pakylame, Natalija atneša mums dar šampano ir paruošia šventinį vestuvių stalą. Ir dar kokį! Pirmiausia mums pasiūloma rūkytos lašišos, o paskui patiekiamas kurapkos kepsnys su žaliųjų pupelių salotomis ir karališkais bulvytėmis, paruoštas ir atneštas auksarankės Natalijos.

– Gal deserto, pone Grėjau? – pasiteirauja ji.

Kristianas papurto galvą ir, klausiamai žvelgdamas į mane, nutaisęs niūrų, neperprantamą veidą, pirštu persibraukia per apatinę lūpą.

– Ačiū, ne, – sumurmu, žiūrėdama jam į akis ir negalėdama nukreipti žvilgsnio.

Kristiano lūpų kampučiai truputį pakyla, jis santūriai, paslaptinai šypteli ir Natalija nueina.

– Gerai... – burbteli jis. – Vietoj deserto ketinau pasilikti tave.

Ak... Čia?..

– Eikš, – pakviečia jis stodamasis ir tiesdamas ranką.

Ir nusiveda mane į salono gilumą.

– Čia vonios kambarys, – jis mosteli į gana siauras duris, o tada nusiveda į kitą neilgo koridoriaus galą ir, atidaręs duris, įleidžia mane į kitą kambarį.

Viešpatie... miegamasis. Jo sienos dekoruotos rusvais ir gelsvais tonais, o ant nedidelės dvigulės lovos – krūva rausvai pilkų ir aukso spalvos pagalvėlių. Ji atrodo labai patogi.

Pasisukęs Kristianas apkabina mane ir įdėmiai pažvelgia į akis.

– Pamaniau, vestuvių naktį galėtume praleisti dešimties kilometrų aukštyje. Niekada nesu to daręs.

Dar vienas pirmas kartas. Žvelgiu į Kristianą ir man daužosi širdis... Klubas daugiau nei pusanthro kilometro aukštyje. Kažkur girdėta...

– Bet pirmiausia turiu išlukštenti tave iš šitos nuostabios suknelės.

Kristiano akys žiba, jose atsispindi meilė ir kažkas geidulingesnio, kažkas, ką taip mėgstu... kažkas, kas pažadina mano vidinę dievaitę. Netenku žado.

– NISISUK, – kimiu balsu, įsakmiai ir velnioniškai seksualiai tarsteli Kristianas.

Kaipgi jis geba šį vienintelį žodį prisotinti nebylaus, bet tokio viliojančio pažado?

Mielai paklūstu ir Kristianas paliečia man plaukus. Atsargiai vieną po kito traukdami plaukų smeigtukus, netrukus įgudę jo pirštai pasiekia tikslą. Sruoga po sruogos plaukai užkrinta man ant pečių, uždengdami nugarą ir krūtis. Stengiuosi stovėti nejudėdama, nesimuistyti, bet skausmingai trokštu Kristiano prisilietimo. Besibaigiant šiai sunkiai, varginančiai, bet ir jaudulio kupinai dienai geidžiu jo – *viso*.

– Kokie gražūs tavo plaukai, Ana...

Kristianas prikišęs lūpas man prie ausies, jaučiu jo alsavimą, bet tos lūpos mano odos neliečia. Ištraukęs visus smeigtukus, jis panardina pirštus man į plaukus ir ima švelniai masažuoti galvos odą... *Po galais...* Užsimerkiu ir mėgaujuosi tuo pojūčiu. Jo pirštai slysta žemyn, jis timpteli už plaukų, aš atlošiu galvą ir išriečiu kaklą.

– Priklausai man, – sušnabžda Kristianas ir dantimis grybšteli už ausų spenelio.

Sudejuoju.

– Ššš... – sudraudžia jis mane.

Kristianas sužeria plaukus man ant vieno peties ir pirštu ima braukti skersai nugaros, nuo vieno peties iki kito, palei nériniuotą suknelės apykaklę. Iš nekantrumo net suvirpu. Jis švelniai pakšteli man į nugarą, aukščiau viršutinės suknelės sagos.

– Tokia graži... – priduria Kristianas, mitriai atsegdamas pirmą sagą. – Tavo dėka šiandien jaučiuosi laimingiausias vyras visame pasaulyje, – jis neapsakomai lėtai saga po sagos atsagsto visą suknelės nugarą. – Aš tave taip myliu... – nešykštėdamos bučinių, nuo mano sprando jo lūpos nukeliauja iki peties linkio. Kiekvienąsyk pakštelėjęs jis sumurma: – Labai... tavęs... geidžiu. Noriu... būti... tavyje. Priklausai... man.

Kiekvienas žodis svaigina. Užsimerkiu, atlošiu galvą, kad jis lengviau pasiektų kaklą, ir leidžiuosi galutinai užkerima Kristiano Grėjaus, savo vyro.

– Man... – dar kartą sušnabžda jis.

Tada nusmaukia suknelę nuo rankų ir ji tarsi debesis iš dramblio kaulo spalvos šilko ir nérinių nusileidžia man prie kojų.

– Atsisuk, – staiga šiurkščiai paliepia Kristianas.

Atsisuku ir jis aikteli.

Stoviu vilkėdama prigludusiu, šviesiai rožiniu atlasiniu korsetu su gumelėmis kojinėms prisegti, derančiu prie nériniuotų kelnaičių ir baltų šilkinių kojinių. Kristianas mane godžiai nužvelgia, bet neprataria nė žodžio. Tik žiūri išplėstomis akimis, neslėpdamas geismo.

– Patinka? – sukuždu puikiai suvokdama, kad droviuosi, ir man po truputį ima rausti skruostai.

– Dar ir kaip, mažyte... Atrodai fantastiškai. Eikš.

Jis ištisia ranką, aš ją suspaudžiu ir žingtelėdama į priekį išlipu iš suknelės.

– Stovėk ramiai, – sudraudžia mane Kristianas ir, nenuleisdamas geidulingo žvilgsnio, didžiuoju pirštu palei korseto kraštą brūkšteli man per krūtis.

Imu alsuoti greitai ir negiliai, o jis vėl perbraukia per krūtis ir nuo to dirginančio piršto man per nugarą nusirita virpulys. Tada jis atitraukia ranką ir ima smiliumi ore sukti ratus duodamas ženklą suktais.

Šią akimirką dėl jo padaryčiau bet ką.

– Stok, – liepia jis.

Sustoju veidu į lovą, atgręžusi jam nugarą. Kristianas viena ranka apglėbia mane per juosmenį, prisitraukia ir nosimi švelniai brūkšteli per kaklą. Tada atsargiai suima krūtis ir pradeda jas glamonėti, nykščiais sukti ratus apie spenelius ir šie papurę įsiremia į korseto audinį.

– Mano... – sukužda Kristianas.

– Tavo... – pašnabždomis pritariu.

Palikusios glamonių trokštančias krūtis, Kristiano rankos nuslysta liemeniu, paskui pilvu, šlaunimis ir galiausiai nykščiai perbraukia per mano lytį. Nuslopinu dejonę. Jo pirštai vieną po kitos užčiuopia dvi kojinių gumas ir, kaip įprastai, mitriai vienu metu abi atsega. Tada jo rankos keliauja į kitą pusę, pasiekia užpakalį.

– Mano... – sušnabžda Kristianas ir, priglaudęs delnus prie sėdmėnų, pirštų galais ima braukti man per lytį.

– Aaa...

– Ššš...

Jo rankos nuslysta iki šlaunų apačios ir atsega dar dvi gumas. Tada jis pasilenkęs atmeta lovatiesės kraštą.

– Sėskis.

Kristiano pakerėta, darau kaip liepiama, o jis atsiklaupia prie kojų ir atsargiai vieną po kito nuauna man baltus, vestuvinius, firminius „Jimmy Choos“ aukštakulnius. Tada suima už viršutinio kairės kojinės krašto ir neskubėdamas ima ją traukti, nykščiu braukdamas per koją... Taip pat numauna ir kitą kojinę.

– Lyg išvyniočiau Kalėdų dovanas, – jis pakelia galvą, kilstelėjęs ilgas tamsias blakstienas pažvelgia į mane ir nusišypso.

– Šią dovaną jau turėjai...

Kristianas priekaištingai suraukia kaktą.

– Ne, mažyte. Šį kartą ji tikrai mano.

– Kristianai, aš tavo nuo tos dienos, kai sutikau tekėti, – greitai pasilenkiu į priekį ir delnais suspaudžiu jo mielą veidą. – Priklausau tau.

Ir visada priklausysiu, nes esi mano vyras. O dabar... Sakysčiau, vilki per daug drabužių.

Lenkiuosi jo pabučiuoti, tik staiga jis pakyla, įsisiurbia man į lūpas, delnais tvirtai suspaudžia skruostus, o pirštus panardina į plaukus.

– Ana... – sukužda. – Mano Ana...

Jo lūpos vėl susiranda mano lūpas, o liežuvis įžūliai, valdingai išlysta man į burną.

– Tie drabužiai... – sušnabždu abiem garsiai šnopojuojant, traukdama Kristianui nuo pečių liemenę, ir jis, trumpai mane paleidęs, ją nusivelka.

Paskui kelias akimirkas įdėmiai žvelgia į mane, išplėtęs geismą spinduliuojančias akis.

– Prašau, leisk man, – tyliai ir meiliai sakau.

Noriu pati nurengti savo vyrą, savo Penkiasdešimt.

Jis klūpodamas klesteli ant kulnų, o aš palinkusi į priekį sučiumpu jo kaklaraištį – sidabriškai pilką, savo mėgstamiausiąjį, – neskubėdama jį atrišu ir atlaisvinu. Kristianas pakelia smakrą, kad lengviau pasiekčiau viršutinę jo baltų marškinių sagą; atsegusi ją, pereinu prie rankogalių. Kristiano rankogalių sąsagos platininės, ant jų išgraviruotos susipynusios raidės A ir K – tai mano vestuvinė dovana jam. Kai atsegu rankogalius, jis paima iš manęs sąsagas ir sugniaužia jas saujoje. Tada pabučiuoja sugniaužtą ranką ir įsikiša sąsagas į kelnių kišenę.

– Pone Grėjau, kaip romantiška...

– Tik dėl jūsų, ponio Grėj, širdelės ir gėlytės. Visada.

Paimu jo ranką ir, žvilgtelėjusi pro truputį pakeltas blakstienas, pabučiuoju į jo paprastą platininį vestuvinį žiedą. Jis garsiai atsidūsta ir užsimerkia.

– Ana... – tarsi melsdamasis sušnabžda mano vardą.

Pakeliu ranką prie marškinių ir, sekdama jo pavyzdžiu, kiekvieną sagą atsegusi švelniai pakšteliu jam į krūtinę ir su pertrūkiais tarp bučinių sakau:

– Su... tavimi... jaučiuosi... tokia... laiminga. Myliu... tave.

Kristianas sudejuoja, vikriai sučiumpa mane per juosmenį, užkelia ant lovos ir užgula. Jo lūpos susiranda manąsias, jo rankos apglėbia mano galvą, jis laiko mane, kad nejudėčiau, o mudviejų liežuviai mėgaujasi vienas kitu. Staiga jis atsiklaupia palikdamas mane įsijaudrinusią, sunkiai gaudančią kvapą.

– Tu tokia graži... žmona, – jis rankomis perbraukia man per kojas, o tada suspaudžia kairę pėdą. – Tavo kojos žavios. Noriu išbučiuoti kiekvieną jų centimetrą. Ir pradėti nuo čia.

Jis prispaudžia lūpas prie kojos nykščio, paskui dantimis grybšteli jo pagalvėlę. Man visas kūnas žemiau juosmens suvirpa. Jo liežuvis slysta keltimi, dantys brūkšteli per kulną ir nukeliauja aukštyn, prie kulkšnies. Kristianas apiberia bučiniais vidinę blauzdos pusę; švelniais, bet aistringais bučiniais. Užgulta jo, pradedu rangytis.

– Nejudėkite, ponია Grėj, – įspėja jis, staiga apverčia mane ant pilvo, o jo burna neskubėdama keliauja per vidines mano blauzdų puses, pasiekia šlaunis, paskui užpakalį ir... sustoja.

Sudejuoju:

– Maldauju...

– Noriu, kad apsinuogintum, – sumurma jis ir neskubėdamas, kabliukas po kabliuko, atsagsto man korsetą.

Kai šis mano prispaustas nukrinta ant lovos, Kristianas liežuvium iš apačios į viršų brūkšteli man išilgai nugaros.

– Kristianai, prašau...

– Ko norite, ponია Grėj? – prikišęs lūpas man prie ausies švelniai klausia jis.

Kristianas, galima sakyti, užgulęs mane... jaučiu į užpakalį besiremiančią standžią jo varpą.

– Tavęs.

– O aš – tavęs, meile mano, gyvenime mano... – sušnabžda jis ir, nespėjus nė mirktelėti, apverčia mane ant nugaros.

Greitai atsikėlęs, vienu vikriu judesiu jis nusimauna ir kostiumo kelnes, ir trumpikes, o tada visiškai nuogas atsistoja prieš mane, neslėpdamas išpampusio ir pasiruošusio penio. Nedidelio kambarėlio žavesys nublanksta prieš akinantį Kristiano grožį, prieš jo geismą ir reikmę mane turėti. Pasilenkęs jis numauna man kelnaites ir įdėmiai pažvelgia į akis.

– Mano... – be garso, vien lūpomis, pakartoja.

– Maldauju... – gailiai ištariu, o jis plačiai nusišypso – apdovanoja mane geidulinga, išdykėliška, vylinga, tikra Penkiasdešimties šypsena.

Keturpėsčias vėl įlipęs į lovą, šį kartą Kristianas keliauja aukštyn bučiuodamas man dešinę koją... kol pasiekia kauburėlį tarp šlaunų. Ir pražargdina mane plačiau.

– Ak... mano žmona, – sumurma ir jo liežuvis įsmunka į tarpkojį.

Užsimerkiu, atsiduodu neapsakomai mitriam jo liežuviui. Parnardinusi pirštus Kristianui į plaukus sugniaužiu kumščius, o mano sėdmenys siūbuoja ir supasi pavergti jo ritmo, paskui ima slysti nuo nedidelės lovos. Kristianas čiumpa mane už klubų ir sukausto, bet... malonaus kankinimo nenutraukia. Aš arti, labai arti ribos.

– Kristianai... – sudejuoju.

– Dar ne, – sušnabžda jis, tada paslenka aukštyn ir netrukus jo liežuvis atranda mano bambą.

– Ne! *Prakeikimas!*

Jaučiu, kad jis, prikišęs veidą man prie pilvo, šypsosi ir palengva keliauja aukštyn.

– Kokia jūs nekantri, ponია Grėj. Kol nusileisime Airijoje, dar turime daug laiko.

Jis pagarbiai pabučiuoja krūtis ir, lūpomis suspaudęs kairį spenelį, timpteli. Tada erzindamas įdėmiai pažvelgia į mane, o jo akys – juodos lyg artėjanti atogrąžų audra.

Dieve... Visai pamiršau. Europa...

– Sutuoktini, geidžiu tavęs. Prašau...

Kristianas pakimba remdamasis alkūnėmis į lovą, apatine kūno dalimi slėgdamas mane. Nosimi perbraukia man per nosį, o mano plaštakos nuslysta jo raumeninga, lanksčia nugara ir pasiekia žavų, puikų užpakalį.

– Ponia Grėj... žmona... Mudviejų tikslas – teikti vienas kitam malonumą, – jo lūpos trumpai prisiliečia prie mano odos. – Myliu tave.

– Ir aš tave myliu.

– Neužsimerk. Noriu žiūrėti tau į akis.

– Kristianai... Aaa!.. – šūkteliu, mat Kristianas neskubėdamas įsi-skverbia vidun.

– Ana, ak, Ana... – sukužda jis ir pradeda suptis.

– PO VELNIŲ, KĄ ČIA DARAI?! – surinka Kristianas, pažadindamas mane iš nepaprastai malonaus sapno.

Visas šlapias ir neapsakomai gražus, jis stovi mano gulto kojūgalyje ir rūščiai dėbso.

Ką aš padariau? *Ak, ne... guliu ant nugaros...* Mėšlas, mėšlas, mėšlas... išsiūnęs. *Prakeikimas. Būk tikrai jautes.*